

отива настрана, за да се задълбочи пакъ въ нѣкакви неизвестни за другитѣ мисли.

— Е, кажи де, кажи, Янко

Около му се образува обржчъ, и всички протѣгатъ шии, за да чуятъ отговора и се посмѣятъ малко, защото той никога не можеше да изброи частитѣ не само на картечницата, но и на пушката, ако и да бѣше прилеженъ войникъ.

— По словесно не ме бива, защото съмъ неукъ, но другото всичко ми е въ редъ.

Обикновено така отговаряше Янко на подобни зачки отъ страна на другаритѣ си, но никога не имъ се сърдѣше.

Много нѣща, които силно вълнуваха другитѣ, за него оставаха незабелязани, или поне така изглеждаше. Нищо не можеше да наруши спокойствието, да раздвижи дълбоко душата на този коравъ и добродушенъ селянинъ, който вече нѣколко месеца не бѣше видѣлъ своя домъ. Дори ако нѣкой му подхвърлѣше, че скоро ще има отпускъ, а може би и уволнение, той хладнокрѣвно отговаряше:

— Е, ще си ходимъ, когато ни пустнатъ. Нѣма тука да вѣкуваме я! — И продължаваше да чисти внимателно пушката си, чиито части никога не можа да научи, ако и да можеше да я разглобява и сглобява и съ завързани очи, както се казва.

Единъ день Янко получи писмо. Когато взе синия пликъ въ грубата си ржка, той дълго се вглеждѣ въ разкривения надписъ.

— Отъ кого ли ще е? — мислѣше си той.

— Прочети го де! Какво го гледашъ? — подвзеа го войницитѣ.

— Ще го прочита, че нѣма така да го оставя! — отвърна той смутено и скри плика въ джеба си.

— Много можешъ да четешъ! — подхвърли нѣкой.